

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Ογδόντα Έξι

Η Προφητική Αποκάλυψη: Κατανόηση της Αύξησης της Γνώσης και του Μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου

Jeff Pippenger
2024-02-19

Ασχολούμαστε με τον παραλληλισμό μεταξύ των κινήματων του πρώτου και του τρίτου αγγέλου, προκειμένου να κατανοήσουμε καλύτερα τι αντιπροσωπεύει συμβολικά η αύξηση της γνώσεως όταν αποσφραγίζεται στον καιρό του τέλους. Επιχειρούμε να καταδείξουμε ότι αυτή αντιπροσωπεύει μία κλιμάκωση της αλήθειας, η οποία τελικώς κορυφώνεται ως η όψιμη βροχή, που είναι το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Ως σύμβολο, η «αύξηση της γνώσεως» προέρχεται από το βιβλίο του Δανιήλ, και εκεί προσδιορίζεται ως η προφητική γνώση που δοκιμάζει και παράγει δύο τάξεις προσκυνητών.

Και είπε, «Υπαγε, Δανιήλ· διότι οι λόγοι είναι κεκλεισμένοι και εσφραγισμένοι έως του καιρού του τέλους. Πολλοί θα καθαρισθούν, και θα λευκανθούν, και θα δοκιμασθούν· αλλά οι ασεβείς θα πράξουν ασεβώς· και ουδείς εκ των ασεβών θα εννοήσει· οι δε συνετοί θα εννοήσουν.» Δανιήλ 12:9, 10.

Το 1989 αποσφραγίσθηκε μια «αύξησης της γνώσεως», η οποία τελικώς θα καταδείξει δύο τάξεις προσκυνητών. Αυτές οι δύο τάξεις απεικονίζονται στο πλαίσιο του τρόπου με τον οποίο σχετίζονται προς το μήνυμα της όψιμης βροχής. Οι ασεβείς δεν αναγνωρίζουν ούτε δέχονται την όψιμη βροχή, ενώ οι σοφοί την αναγνωρίζουν και τη δέχονται. Οι ασεβείς, επομένως, δεν διακρίνουν πότε η όψιμη βροχή αρχίζει να πέφτει, και αυτή άρχισε να πέφτει όταν τα έθνη ωργίσθησαν στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Έχουμε απευθύνει τον λόγο μας προς την ηγεσία του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, όπως αυτή παριστάνεται στα κεφάλαια οκτώ και εννέα του Ιεζεκιήλ, καθώς και στο εικοστό όγδοο κεφάλαιο του Ησαΐα. Στον Ησαΐα, οι «γλευασταί άνθρωποι» έκαμαν το «ψεύδος» «καταφυγή» τους και εκρύβησαν «υπό το ψεύδος».

Διὰ τοῦτο ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἄνδρες γλευασταί, οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ τούτου τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἐπειδὴ εἶπατε, Ἐκάμαμεν διαθέκην μετὰ τοῦ θανάτου, καὶ μετὰ τοῦ ἄδου εἴμεθα ἐν συμφωνίᾳ· ὅταν παρέλθῃ ἡ κατακλύζουσα μᾶστιξ, δὲν θέλει ἐλθεῖ ἐφ' ἡμᾶς· διότι ἐκάμαμεν τὸ ψεῦδος καταφύγιόν μας, καὶ ὑπὸ τὴν ψευδολογίαν ἐκρύβημεν. Ἡσαΐας 28:14, 15.

Οι αρχαίοι άνδρες της Ιερουσαλήμ των εσχάτων ημερών αποτυγχάνουν στη δοκιμασία της «ανάπαυσης και αναζωογόνησης», η οποία παριστάνεται από τη μεθοδολογία του «κανόνα επί κανόνα», που επιτρέπει στους σοφούς να αναγνωρίσουν την όψιμη βροχή των εσχάτων ημερών, μέσω της ιστορικής απεικόνισης της όψιμης βροχής στη Μίλλεριτική ιστορία. Το προφητικό χαρακτηριστικό των «γλευαστών ανδρών» που ο Ησαΐας τονίζει στο χωρίο είναι τα ψεύδη και η αναλήθεια, κάτω από τα οποία κρύφτηκαν και τα οποία έκαναν καταφύγιό τους. Επομένως, σε σχέση με τη δοκιμασία του μηνύματος της όψιμης βροχής (της ανάπαυσης και αναζωογόνησης, την οποία δεν θέλησαν να ακούσουν), οι αρχαίοι άνδρες της Ιερουσαλήμ έχουν αποδεχθεί ένα ψεύδος.

Το μήνυμα της όψιμης βροχής έρχεται με μια διαμάχη, όπως παριστάνεται στο δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ, όταν ο σκοπός εκεί ρωτά τον Θεό τι πρέπει να απαντήσει στη «διαμάχη» της ιστορίας του, διότι η λέξη «ελεγχθείς» στο πρώτο εδάφιο του δεύτερου κεφαλαίου σημαίνει «αντιλέχθηκε με».

Θα σταθώ επάνω στη σκοπιά μου και θα τοποθετηθώ επάνω στον πύργο, και θα αγρυπνώ για να ιδώ τι θα μου λαλήσει, και τι θα αποκριθώ όταν ελεγχθώ. Αββακούμ 2:1.

Οι σοφοί, κατά τη διάρκεια της διαμάχης περί της όψιμης βροχής, παρουσιάζουν τις αλήθειες που παριστάνονται ως τα κοσμήματα του Μίλλερ, οι οποίες είναι επίσης οι θεμελιώδεις αλήθειες που προσδιορίστηκαν, εδραιώθηκαν και παρουσιάστηκαν από τους Μιλλεριτιστές. Οι αλήθειες αυτές παριστάνονται ως ο Χριστός, ο Βράχος των Αιώνων.

«Όσοι στέκονται ως φύλακες του Θεού επάνω στα τείχη της Σιών ας είναι άνδρες που μπορούν να διακρίνουν τους κινδύνους προτού φθάσουν στον λαό,—άνδρες που μπορούν να ξεχωρίζουν μεταξύ αλήθειας και πλάνης, δικαιοσύνης και αδικίας.»

«Η προειδοποίηση έχει δοθεί: Δεν πρέπει να επιτραπεί να εισέλθει τίποτε που θα διαταράξει το θεμέλιο της πίστεως επάνω στο οποίο οικοδομούμε από τότε που το μήνυμα ήλθε το 1842, 1843 και 1844. Ήμουν μέσα σε αυτό το μήνυμα, και από τότε στέκομαι ενώπιον του κόσμου, πιστή στο φως που ο Θεός μάς έχει δώσει. Δεν προτιθέμεθα να απομακρύνουμε τα πόδια μας από την πλατφόρμα επάνω στην οποία ετέθησαν, καθώς ημέρα με την ημέρα εκζητούσαμε τον Κύριο με ειλικρινή προσευχή, ζητώντας φως. Νομίζετε ότι θα μπορούσα να απαρνηθώ το φως που ο Θεός μου έχει δώσει; Αυτό είναι να είναι ως ο Βράχος των Αιώνων. Με καθοδηγεί από τότε που μου δόθηκε.» Review and Herald, 14 Απριλίου 1903.

Οι πρεσβύτεροι άνδρες παρουσιάζουν ένα ψευδές μήνυμα όψιμης βροχής, το οποίο παριστάνεται από τον Ησαΐα ως «ψεύδος» και πλάνη. Στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ καταγράφεται η ιστορία που προσδιορίζει πότε οι πρεσβύτεροι άνδρες της Ιερουσαλήμ προσκυνούν τον ήλιο, και αντιπαραβάλλονται με εκείνους που λαμβάνουν τη σφραγίδα του Θεού στο επόμενο κεφάλαιο. Το τρίτο βδέλυγμα (γενεά) αντιπροσωπεύει ένα ψευδές μήνυμα όψιμης βροχής, όπως παριστάνεται από το «κλαίειν διά τον Θαμμούζ». Στην τρίτη γενεά του Αντβεντισμού, η οποία άρχισε το 1919, εισήχθη ένα «ψεύδος» σε συνάρτηση με το ψευδές ευαγγέλιο που παρουσιάστηκε δημοσίως από τον W. W. Prescott στο Bible Conference του 1919. Εκείνο το «ψεύδος» αποτελεί συγκεκριμένο θέμα της τρίτης γενεάς, και το «ψεύδος» είναι το ψευδές θεμέλιο του ψευδούς μηνύματος της όψιμης βροχής, το οποίο παριστάνεται από το «κλαίειν διά τον Θαμμούζ».

Είναι σημαντικό να αφιερώσουμε χρόνο για να εντοπίσουμε το «ψεύδος» στην προφητεία, διότι το «ψεύδος» είναι ο κύριος λόγος για τον οποίο ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός δεν δύναται να διακρίνει την αύξηση της γνώσεως το 1989. Το «ψεύδος» είναι ότι «το καθημερινό» στο βιβλίο του Δανιήλ αντιπροσωπεύει τη διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο. Η προφητική εφαρμογή του «καθημερινού» ως της διακονίας του Χριστού στο αγιαστήριο είναι ψευδής και εσφαλμένη προφητική εφαρμογή· όμως το «ψεύδος» δεν συνίσταται απλώς στον προσδιορισμό της εσφαλμένης ταυτίσεως του «καθημερινού» ως προφητικού συμβόλου, αλλά αντιπροσωπεύει επίσης ένα «ψεύδος» που ισχυρίζεται ότι η Αδελφή White συμφωνούσε με την εσφαλμένη

εφαρμογή, και κατόπιν χρησιμοποιεί αυτή την αναλήθεια για να εδραιώσει την εσφαλμένη εφαρμογή ως εδραιωμένη αλήθεια.

Η ορθή κατανόηση των τελευταίων έξι εδαφίων του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ έχει προτυπωθεί από τα εδάφια τριάντα έως τριάντα έξι, και όταν η Αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει την πλήρη εκπλήρωση του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, δηλώνει ότι «σκηνές παρόμοιες με εκείνες που περιγράφονται» στα εδάφια τριάντα έως τριάντα έξι «θα επαναληφθούν».

Η χρήση του ψευδούς ορισμού του «καθημερινού» παράγει μια ψευδή ιστορική δομή. Η ιστορία που παριστάνεται στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφια τριάντα έως τριάντα έξι, περιλαμβάνει την αφαίρεση του «καθημερινού». Το «καθημερινό» είναι είτε η Μιλλεριτική εφαρμογή, είτε η εφαρμογή των Prescott και Daniells. Ανάλογα με το ποια εφαρμογή επιλέγεται, θα παραχθούν δύο διαφορετικές ιστορικές δομές.

Και βραχίονες θέλουσι σταθῆ ἐκ μέρους αὐτοῦ, καὶ θέλουσι βεβηλώσει τὸ ἁγιαστήριον τῆς ἰσχύος, καὶ θέλουσι καταργήσει τὴν καθημερινὴν θυσίαν, καὶ θέλουσι θέσει τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως. Δανιήλ 11:31.

Σύμφωνα με τη θεόπνευστη αποκάλυψη, η προφητική ιστορία που παριστάνεται στο παρόν εδάφιο, και περιλαμβάνει το εδάφιο τριάντα, καθώς και τα εδάφια τριάντα δύο έως τριάντα έξι, πρόκειται να επαναληφθεί στα εδάφια σαράντα έως σαράντα πέντε του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ.

«Η προφητεία στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ έχει σχεδόν φθάσει στην πλήρη εκπλήρωσή της. Μεγάλο μέρος της ιστορίας που έλαβε χώρα προς εκπλήρωση αυτής της προφητείας θα επαναληφθεί. Στο τριακοστό εδάφιο γίνεται λόγος για μία δύναμη η οποία “θέλει λυπηθεί, [παρατίθεται το Δανιήλ 11:30–36.]”

«Σκηνές παρόμοιες με εκείνες που περιγράφονται σε αυτά τα λόγια θα λάβουν χώρα.»
Manuscript Releases, αριθμός 13, 394.

Το εδάφιο όπου βρίσκουμε «την καθημερινή», είναι το εδάφιο τριάντα ένα.

Και βραχίονες θέλουσι σταθῆ ἐκ μέρους αὐτοῦ, καὶ θέλουσι βεβηλώσει τὸ ἁγιαστήριον τῆς ἰσχύος, καὶ θέλουσι καταργήσει τὴν παντοτεινὴν θυσίαν, καὶ θέλουσι θέσει τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως. Δανιήλ 11:31.

Οι «βραχίονες» στο εδάφιο παρατάσσονται «εκ μέρους αυτού». Οι «βραχίονες» είναι μία δύναμη, όπως δύναμη είναι και εκείνος υπέρ του οποίου «παρατάσσονται». Είναι οι «βραχίονες» στο εδάφιο που «στέκονται εκ μέρους αυτού», και οι «βραχίονες» που «βεβηλώνουν το αγιαστήριο της ισχύος», και οι «βραχίονες» που «αφαιρούν την καθημερινή θυσία», και είναι επίσης οι «βραχίονες» που «στήνουν το βδέλυγμα της ερημώσεως». Στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, ο δράκων, ο οποίος είναι η ειδωλολατρική Ρώμη, παρέχει τρία πράγματα στον παπισμό.

Καὶ τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον εἶδον, ἦτο ὅμοιον μὲ πάρδαλιν, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς οἱ πόδες ἄρκτου, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς στόμα λέοντος· καὶ ὁ δράκων ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τὴν δύναμιν

αὐτοῦ, καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἐξουσίαν μεγάλην. Ἀποκάλυψις 13:2.

Το θηρίο που μοιάζει με λεοπάρδαλη ταυτοποιείται από την Αδελφή Γουάιτ ως ο παπισμός, και στο δωδέκατο κεφάλαιο η Αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει ότι ο δράκων είναι τόσο ο Σατανάς όσο και η ειδωλολατρική Ρώμη.

«Έτσι, ενώ ο δράκων, πρωτίστως, αντιπροσωπεύει τὸν Σατανᾶ, εἶναι, κατὰ δευτερεύουσα ἔννοια, σύμβολο τῆς ειδωλολατρικῆς Ῥώμης.» The Great Controversy, 439.

Στο δεύτερο εδάφιο του δεκάτου τρίτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, η ειδωλολατρική Ρώμη έδωσε στην παποσύνη τη στρατιωτική της δύναμη, τα «όπλα» της, αρχίζοντας με τον Χλωδοβίκο, βασιλέα των Φράγκων (Γαλλία), κατά το έτος 496. Η ειδωλολατρική Ρώμη έδωσε στην παπική Ρώμη την έδρα της εξουσίας της κατά το έτος 330, όταν ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος εγκατέλειψε την πόλη της Ρώμης και μετέφερε την πρωτεύουσα της αυτοκρατορικής Ρώμης στην πόλη της Κωνσταντινουπόλεως. Η ειδωλολατρική Ρώμη έδωσε στην παποσύνη την πολιτική εξουσία κατά το έτος 533, όταν ο Ιουστινιανός εξέδωσε διάταγμα που αναγνώριζε την παποσύνη ως κεφαλή όλων των εκκλησιών και διορθωτή των αιρετικών.

Στο εδάφιο τριάντα ένα, οι «βραχιόνες» που εγείρονται είναι οι στρατιωτικές δυνάμεις της παγανιστικής Ρώμης, οι οποίες υψώθηκαν υπέρ του παπισμού, αρχίζοντας με τον Κλόβι το έτος 496. Για την πράξη αυτή ο παπισμός προσδιορίζει τη Γαλλία ως τον «πρωτότοκο της Καθολικής εκκλησίας» και ενίοτε ως «τη μεγαλύτερη θυγατέρα της Καθολικής εκκλησίας». Στο εδάφιο τριάντα ένα, αφού ο Κωνσταντίνος εξέδωσε νόμο περί της Κυριακής το έτος 321, και κατόπιν μετέφερε την πρωτεύουσα από την πόλη της Ρώμης στην πόλη της Κωνσταντινουπόλεως το έτος 330, η έως τότε ανίκητη αυτοκρατορία άρχισε να καταρρέει, καθώς οι πρώτες τέσσερις δυνάμεις των Σαλπίνγων της Αποκαλύψεως, κεφάλαιο οκτώ, άρχισαν συνεχιζόμενο πόλεμο εναντίον της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Το επίκεντρο των επιθέσεων που διεξήγαγαν οι Βάρβαροι και ο Γένσερικ κατευθυνόταν εναντίον της πόλεως της Ρώμης, η οποία, πριν από το έτος 330, είχε υπάρξει το «αγιαστήριο της ισχύος» για τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Από το έτος 330 και εξής, ο εισβάλλον βαρβαρικός πόλεμος επρόκειτο να «μολύνει το αγιαστήριο της ισχύος», έως ότου οι «βραχιόνες» της παγανιστικής Ρώμης υψωθούν υπέρ του παπισμού, αρχίζοντας το έτος 496.

Η ειδωλολατρική Ρώμη όχι μόνον παρείχε τρία πράγματα στην παπική εξουσία, δίνοντάς της τη στρατιωτική δύναμη, την πολιτική εξουσία και την έδρα της πόλεως της Ρώμης, αλλά αφαίρεσε επίσης και τρία κέρατα για χάρη της παπικής Ρώμης.

Παρατηρούσα τα κέρατα, και ιδού, ανέβηκε ανάμεσά τους ένα άλλο μικρό κέρας, μπροστά στο οποίο τρία από τα πρώτα κέρατα ξεριζώθηκαν· και ιδού, στο κέρας αυτό υπήρχαν μάτια σαν μάτια ανθρώπου και στόμα που μιλούσε μεγάλα πράγματα. Δανιήλ 7:8.

Τα τρία κέρατα που επρόκειτο να «εκριζωθούν» στο έβδομο κεφάλαιο του Δανιήλ αντιπροσώπευαν τρεις κύριες δυνάμεις, οι οποίες αντιστέκονταν στην άνοδο του παπισμού στην εξουσία. Το τελευταίο από εκείνα τα τρία κέρατα αφαιρέθηκε όταν οι Γότθοι εκδιώχθηκαν από την πόλη της Ρώμης το έτος 538. Εκδιώχθηκαν από την πόλη από τους «βραχιόνες» της ειδωλολατρικής Ρώμης, διότι εκείνοι οι «βραχιόνες» επρόκειτο να τοποθετήσουν τον παπισμό (το

βδέλυγμα της ερημώσεως) στον θρόνο του τότε γνωστού κόσμου κατά το έτος 538.

Η τριακοστή πρώτη εδάφιος του ένδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ προσδιορίζει τέσσερα πράγματα τα οποία οι «βραχίονες» (ή παγανιστική Ρώμη) έμελλαν να πράξουν. Έμελλαν να «έγερθούν» υπέρ του παπισμού, καθώς έπραξαν κατά το έτος 496. Έμελλαν να μολύνουν το «άγιαστήριον της ισχύος», όπως τουτο αντιπροσωπεύεται από τους στρατιωτικούς αγώνες οι όποιοι διεξήχθησαν επάνω στην πόλη της Ρώμης για περίπου δύο αιώνες. Έμελλαν να «θέσουν» τον παπισμό στον θρόνο της γης κατά το έτος 538, και επίσης έμελλαν να «αφαιρέσουν το καθημερινόν».

Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «αφαιρεθεί» στο εδάφιο (sur) σημαίνει «να απομακρύνω». Μέχρι το έτος 508, η αντίσταση του παγανισμού που υπήρχε στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, και η οποία ενεργούσε για να εμποδίσει την άνοδο του παπισμού στην εξουσία, είχε υποταχθεί πλήρως ή είχε εξαλειφθεί.

Το να ταυτίζεται «το παντοτινό» με τη διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο αποτελεί εσφαλμένη εφαρμογή· όμως το πραγματικό έργο που επιτελέστηκε μέσα στην ιστορία του Αντβεντισμού της Λαοδικείας, το οποίο προσδιόρισε την ψευδή αυτή εφαρμογή ως αλήθεια, στηρίχθηκε επάνω σε ένα συγκεκριμένο «ψεύδος» που πραγματοποιήθηκε κατά την τρίτη γενεά του Αντβεντισμού. Η κατεύθυνση της Αδελφής White, ότι η ιστορία των εδαφίων τριάντα έως τριάντα έξι θα επαναληφθεί κατά την τελική εκπλήρωση του Δανιήλ ένδεκα, κατέστησε αδύνατο για «τους χλευαστάς άνδρας» που άρχουν της Ιερουσαλήμ να αποδώσουν ερμηνεία στο εδάφιο τριάντα ένα χωρίς συγχρόνως να απορρίψουν το Πνεύμα της Προφητείας.

Οι «άνδρες του χλευασμού» διδάσκουν ότι ο παπισμός αφαίρεσε την αληθινή κατανόηση της διακονίας του Χριστού στο αγιαστήριο, με την εισαγωγή της παπικής λειτουργίας, η οποία είναι παραχάραξη του έργου του Χριστού στο επουράνιο αγιαστήριο. Εάν αυτό ήταν το πραγματικό νόημα του «καθημερινού», τότε οι «βραχίονες» που υψώθηκαν στο εδάφιο τριάντα ένα θα ήταν ο παπισμός, διότι η γραμματική δομή του εδαφίου απαιτεί ότι οι «βραχίονες» είναι η εξουσία που αφαιρεί το «καθημερινόν».

Για να στηρίξουν το πιάτο των μύθων τους, ισχυρίζονται ότι ο παπισμός (όπλα) μόλυνε το επουράνιο αγιαστήριο του Χριστού. Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «αγιαστήριο (miqdash) της ισχύος» είναι είτε ένα ειδωλολατρικό αγιαστήριο είτε το αγιαστήριο του Θεού. Αν ο Δανιήλ ήθελε να δηλώσει ότι το αγιαστήριο του Θεού επρόκειτο να μολυνθεί από τον παπισμό, θα είχε χρησιμοποιήσει την εβραϊκή λέξη «qodesh», η οποία μπορεί να αντιπροσωπεύει μόνο το αγιαστήριο του Θεού. Πού λοιπόν είναι καταγεγραμμένο στην Αγία Γραφή ή στο Πνεύμα της Προφητείας ότι το επουράνιο αγιαστήριο ποτέ μολύνθηκε ή ποτέ θα μολυνθεί από τον παπισμό;

Βεβαίως, οι αμαρτίες των Χριστιανών καταγράφονται στα βιβλία του επουρανίου αγιαστηρίου, αλλά η παράσταση αυτή δεν σημαίνει ότι το αγιαστήριο του Θεού μολύνθηκε. Ο καθαρισμός του αγιαστηρίου παρίστανε τον καθαρισμό των βιβλίων των αρχείων που βρίσκονται στο αγιαστήριο. Επιπλέον, η παπική εξουσία ουδέποτε υπήρξε χριστιανική, επομένως ουδέποτε έχει καταχωρισθεί στα βιβλία της ανακριτικής κρίσεως. Η μόνη κρίση που προσδιορίζεται για τον παπισμό είναι η εκτελεστική κρίση της οργής του Θεού.

«Βραχίονες» επίσης επρόκειτο να «στήσωσι το βδέλυγμα της ερημώσεως»: ποια δύναμις θα ήταν αυτή; Ποια δύναμις ετέθη υπό του παπισμού; Και ποια είναι η δύναμις υπέρ της οποίας ο παπισμός ανέστη, ήδη από την αρχήν του τριακοστού πρώτου εδαφίου;

Οι αμαθείς εντός του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, οι οποίοι έχουν παραδώσει την αιώνια ζωή τους στα χέρια ανθρώπων που έχουν προσδιοριστεί ως ανίκανοι να αναγνώσουν το βιβλίο που είναι σφραγισμένο, ίσως αισθάνονται άνετα όταν τα κνηθόμενα ώτα τους καταπραΰνονται με εκείνον τον τύπο διεφθαρμένης βιβλικής εφαρμογής· αλλά ακόμη πιο παράλογο είναι να επιχειρεί κανείς να λάβει την ιστορία την οποία αυτοί πρέπει να προσδιορίσουν για να στηρίξουν την πλάνη τους, και να την ευθυγραμμίσει με τους τελευταίους έξι στίχους του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Στην ιστορία που οδήγησε στην κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, η οποία μπορεί να αποδειχθεί ότι παριστάνεται ως ο βασιλέας του Νότου στο εδάφιο σαράντα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, η στρατιωτική ισχύς των Ηνωμένων Πολιτειών υπερασπίστηκε τον παπισμό, καθώς ο Ronald Reagan σύναψε μυστική συμμαχία με τον αντίχριστο της βιβλικής προφητείας. Πράττοντας έτσι, έδωσε το σήμα ότι κάθε Προτεσταντική αντίσταση στην άνοδο του παπισμού είχε κατασταλεί στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπως προτυπώθηκε με την απομάκρυνση της αντίστασης του παγανισμού κατά το έτος 508. Ο βασιλέας του Βορρά (ο παπισμός) στο χωρίο αυτό πρώτα παρέσυρε τη Σοβιετική Ένωση το 1989, και το έπραξε σε συνεργασία με «άρματα» και «ιππείς», που αντιπροσωπεύουν τη στρατιωτική ισχύ των Ηνωμένων Πολιτειών, καθώς και με την οικονομική ισχύ των Ηνωμένων Πολιτειών, όπως αυτή παριστάνεται από τα «πλοία».

Οι Ηνωμένες Πολιτείες ήταν οι «βραχίονες» που στάθηκαν υπέρ του παπισμού. Ο Προτεσταντισμός αφαιρέθηκε, όπως ακριβώς η αντίσταση του παγανισμού υποτάχθηκε έως το έτος 508. Στο εδάφιο σαράντα ένα οι Ηνωμένες Πολιτείες θα κατακτηθούν από τον παπισμό, και το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών, το οποίο είναι το «οχυρό αγιαστήριο» των Ηνωμένων Πολιτειών, θα ανατραπεί, καθώς οι Ηνωμένες Πολιτείες θα τοποθετήσουν τον Βασιλέα του Βορρά (τον παπισμό) επάνω στον θρόνο της γης, όπως έκανε η παγανιστική Ρώμη το 538. Εάν διαβάζετε τα άρθρα σε αυτόν τον ιστότοπο, τότε μπορείτε να μεταφορτώσετε το περιοδικό The Time of the End και να διαβάσετε μια πληρέστερη παρουσίαση των τελευταίων έξι εδαφίων του Δανιήλ ένδεκα, αλλά τώρα απλώς επισημαίνουμε ότι η ταύτιση του «διαπαντός» ως της διακονίας του Χριστού στο αγιαστήριο είναι ψευδής εφαρμογή του συμβόλου. Το κάνουμε αυτό προκειμένου να δείξουμε ότι αυτή η ψευδής εφαρμογή επιβλήθηκε στον Λαοδικειακό Αντβεντισμό μέσω ενός σκόπιμου ψεύδους.

Θα συνεχίσουμε να εξετάζουμε το προφητικό ψεύδος στο επόμενο άρθρο.

«Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Μπροστά μας βρίσκονται καιροί θλίψεως. Ο κόσμος αναστατώνεται από το πνεύμα του πολέμου. Σύντομα θα λάβουν χώρα οι σκηνές θλίψεως για τις οποίες έγινε λόγος στις προφητείες. Η προφητεία του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ έχει σχεδόν φθάσει στην πλήρη εκπλήρωσή της. Μεγάλο μέρος της ιστορίας που έχει λάβει χώρα σε εκπλήρωση αυτής της προφητείας θα επαναληφθεί.»

«Στον τριακοστό στίχο γίνεται λόγος για μια δύναμη η οποία “θέλει λυπηθή και επιστρέψει, και θέλει αγανακτήσει κατά της αγίας διαθήκης· ούτως θέλει πράξει· μάλιστα θέλει επιστρέψει και συνεννοηθή μετά των εγκαταλειπόντων την αγίαν διαθήκην. Και βραχίονες θέλουσι σταθή εκ μέρους αυτού, και θέλουσι βεβηλώσει το αγιαστήριον της δυνάμεως, και θέλουσι καταργήσει την καθημερινήν θυσίαν, και θέλουσι στήσει το βδέλυγμα της ερημώσεως. Και τους ασεβούντας εις την διαθήκην θέλει διαφθείρει με κολακείας· αλλ’ ο λαός, οι γνωρίζοντες τον Θεόν αυτών, θέλουσιν ενδυναμωθή και ενεργήσει. Και οι συνετοί εκ του λαού θέλουσι διδάξει πολλούς· όμως θέλουσι πέσει υπό ρομφαίας, και φλογός, και αιχμαλωσίας, και αρπαγής, ημέρας πολλάς. Και όταν πέσωσι, θέλουσι βοηθηθή με ολίγην βοήθειαν· πολλοί δε θέλουσι προσκολληθή εις αυτούς με κολακείας. Και τινές εκ των συνετών θέλουσι πέσει, διά να δοκιμασθώσι, και να καθαρισθώσι, και να λευκανθώσι, έως του καιρού του τέλους· επειδή είναι έτι διά καιρόν ωρισμένον. Και ο βασιλεύς θέλει πράξει κατά το θέλημα αυτού· και θέλει υπερυψώσει εαυτόν, και μεγαλύνει εαυτόν υπεράνω παντός θεού, και θέλει λαλήσει θαυμάσια κατά του Θεού των θεών, και θέλει ευοδωθή, εωσού συντελεσθή η αγανάκτησις· διότι το αποφασισμένον θέλει γείνει.» Δανιήλ 11:30–36.

«Σκηνές παρόμοιες με εκείνες που περιγράφονται σε αυτά τα λόγια θα λάβουν χώρα. Βλέπουμε αποδείξεις ότι ο Σατανάς αποκτά ταχέως τον έλεγχο των ανθρώπινων διανοιών που δεν έχουν ενώπιόν τους τον φόβο του Θεού. Ας διαβάσουν όλοι και ας κατανοήσουν τις προφητείες αυτού του βιβλίου, διότι τώρα εισερχόμαστε στον καιρό της θλίψεως για τον οποίο έχει γίνει λόγος:»

«Και κατά τον καιρόν εκείνον θέλει εγερθή ο Μιχαήλ, ο μέγας άρχων, ο ιστάμενος υπέρ των υιών του λαού σου· και θέλει είσθαι καιρός θλίψεως, ο οποίος δεν υπήρξεν αφ’ ότου υπήρξεν έθνος έως εκείνου του καιρού· και κατά τον καιρόν εκείνον ο λαός σου θέλει λυτρωθή, πας ο ευρεθησόμενος γεγραμμένος εν τω βιβλίω. Και πολλοί εκ των κοιμωμένων εν τω χώματι της γης θέλουσιν εξεγερθή, άλλοι εις ζωήν αιώνιον και άλλοι εις όνειδος και αιώνιον κατασχώνην. Και οι συνετοί θέλουσι λάμπει ως η λαμπρότης του στερεώματος· και οι επιστρέφοντες πολλούς εις δικαιοσύνην ως οι αστέρες εις τους αιώνας των αιώνων. Συ δε, ω Δανιήλ, κλείσον τους λόγους και σφράγισον το βιβλίον έως του καιρού του τέλους· πολλοί θέλουσι περιτρέχει, και η γνώσις θέλει πληθυνθή.» Δανιήλ 12:1–4. Manuscript Releases, αριθμός 13, 394.